

NOWY DZIENNIK

W Y D A N I E

10

W I E C Z O R N E

Gołosłowne zapewnienie niemieckie o „opiecc” nad mniejszością polską

Berlin 25. 6. Wczoraj o godzinie 11, jak donoszą dzienniki berlińskie, minister spraw wewnętrznych Rzeszy dr Frick przyjął przed stawicieli Związku Polaków w Niemczech w osobach: ks. dr Bolesława Domańskiego, prezesa związku, dr. Jana Karczmarza, kierownika naczelnego oraz syndyka dr Brunona Openkowskiego. Tematem dwugodzinnej rozmowy był memoriał o położeniu ludności polskiej w Niemczech.

Niemieckie biuro informacyjne ogłosiło po tej rozmowie komunikat, w którym stwierdza: „Po szczegółowym omówieniu postulatów polskich minister mógł stwierdzić, iż obywatele niemieccy narodowości polskiej biorą w całej pełni udział w rozwoju ekonomicznym Niemiec i w ramach obowiązujących ustaw, doznają pełnej opieki państwa. Minister dał wyraz nadziei, że bliska współpraca obu wielkich narodów stwarza podstawę do pełnego rozwoju obydwóch grup narodowościowych”

Wiadomość o przyjęciu zarządu Związku Polaków w Niemczech przez min. Fricka wywołała tu prawdziwą sensację tym bardziej, że obserwatorzy zagraniczni śledzą uważnie losy memoriału Związku Polaków w Niemczech. Zwraca się przy tym uwagę, że komunikat oficjalny o wizycie nie wymienia żadnych konkretnych odpowiedzi na zażalenia memoriału, a więc czy n. p. liceum żeńskie w Raciborzu będzie mogło być dalej budowane, czy będą otwarte szkoły na Kaszubach, czy Polacy nie będą narażeni w dziedzinie gospodarczej na bojkot, czy ustawy o redaktorach, zagrodach dziedzicznych i inne będą nadal stosowane.

Należy tu przypomnieć, że po wizycie u kancl. Hitlera 5 listopada 1937 r., również nie ogłoszono żadnych konkretnych wyników, co

spowodowało, że po pół roku Związek Polaków był zmuszony do ogłoszenia znanego memoriału.

Jest rzeczą charakterystyczną, że drugi oficjalny komunikat, wydany przez Niemieckie Biuro Informacyjne, nie wymienia zupełnie memoriału, złożonego w czasie Zielonych Świąt który był przecież podstawą rozmowy, lecz stwierdza, że ludność polska w Niemczech cieszy się dobrobytem oraz znajduje się w ra-

mach obowiązujących ustaw, pod ochroną państwa.

Zrozumiałe jest więc zainteresowanie obserwatorów zagranicznych, w jakim kierunku pójdą praktyczne zarządzenia ministra spraw wewnętrznych Rzeszy, celem poprawienia warunków życiowych półtoramilionowej masy ludzkości polskiej w Niemczech i wcielenia w życie stanu, jaki odmalowuje komunikat Niemieckiego Biura Informacyjnego.

Ustawy norymberskie w Gdańsku

Dziś — wizyta Goebbelsa, jutro — Hitlera

Gdańsk, 25. 6. Dopiero teraz przedostała się do publicznej wiadomości wiadomość, że w tych dniach przebywał w Gdańsku zastępca Hitlera, Hess. W związku z tym zaczęła po Gdańsku hulać plotka, oraz różne komentarze. Hess przeprowadził szereg rozmów z kierownikami ruchu narodowo-socjalistycznego i udzielił im instrukcji. M. in. Hess w imieniu Hitlera wyraził zgodę na wprowadzenie ustaw norymberskich i zorganizowaną akcję antyżydowską. Natomiast negatywnie miał się odnieść do zmiany ordynacji wyborczej, zwracając hitlerowcom gdańskim uwagę na fakt, że zmiany te ze strony polskiej wywołają niewątpliwie protesty, czego nie należy lekceważyć. Hess miał również przyjąć kilku Niemców z terenu Polski.

W związku z przyjazdem sobotnim min. Goebbelsa do Gdańska rozeszły się wśród ludności niemieckiej W. Miasta pogłoski, że w niedzielę do Gdańska przybędzie samolotem kanclerz Rzeszy Adolf Hitler, aby wziąć

udział w manifestacji kończącego się w niedzielę niemieckiego „Tygodnia Kultury”

Tajna radiostacja antyhitlerowska

Poznań, 25. 6. Z okolicy Ujścia donoszą, że od kilku dni coraz częściej słychać tam działającą na terenie Rzeszy tajną radiostację, pracującą na krótkich falach długości 30,8 m oraz 20,8 m. Hasło tej stacji brzmi: „Hier ist der Freiheitsender“ (Tu jest rozgłośnia wolności)

Co dzień o godz. 22 rozpoczyna wspomniana rozgłośnia swoją pracę. Jest ona bardzo słaba, z trudnością też pokonywuje różne przeszkody. Kierownicy tej rozgłośni są dobrze poinformowani o stosunkach, panujących na terenie Rzeszy; szczególnie ostro piętnuje stacja obozy koncentracyjne.

Na zakończenie speaker zawsze mówi: „Pomimo prześladowań „Gestapo” kontynuujemy naszą walkę o wolność. Do usłyszenia o godz. 22 dnia następnego”.

Stanowczość wobec gen. Franco -- ustępliwość wobec Włoch

Londyn, 25. 6. (A.) Odwołanie angielskiego agenta dyplomatycznego, sir Roberta Hodgsona przy rządzie gen. Franco w Burgos, jest pierwszym krokiem ku energiczniejszej akcji przeciwko bombardowaniu statków angielskich przez samoloty powstańcze. Dwie debaty w Izbie gmin w poniedziałek i w czwartek, poświęcone tej sprawie, nie zadowolili i nie uspokoiły opinii publicznej, której nie przekonały wywody premiera o braku skutecznych środków udzielenia statkom angielskim ochrony i o nie-

bezpieczeństwie wojny, na wypadek podjęcia przez Anglię energicznej akcji.

Kwestia, czy sir Robert Hodgson wróci na swe stanowisko, zależeć będzie od wyjaśnień, jakich rząd gen. Franco udzieli w odpowiedzi na wczorajszy protest Anglii.

Z drugiej znów strony pamiętać należy, że aczkolwiek oświadczenie premiera w Izbie było nie przekonujące, to cel, do którego dąży jest zupełnie jasny: mianowicie pospieszna likwidacja wojny hiszpańskiej, jako jedyny spo-

sób ugaszenia tego zarzewia ewentualnego konfliktu w Europie.

Wejście w życie umowy angielsko - włoskiej jest niemniej ważne z tego punktu widzenia, jak i ze względu na prestiż Chamberlaina.

Koła dyplomatyczne żywo dyskutowały pogłoskę, że Londyn zaproponował Rzymowi, iż zgodzi się na ratyfikację umowy angielsko - włoskiej, wzamian za natychmiastowe wycofanie z Hiszpanii co najmniej 10-ciu tysięcy wojsk włoskich.

Niemiecka ośmiornica

CZECHOSŁOWACJA POD BRUNATNYM OBSTRZALEM

Korespondencja własna „Nowego Dziennika“

PRAGA, w czerwcu.

Czechosłowacja znajduje się w przededniu uregulowania problemu swych mniejszości narodowych. Rząd czechosłowacki wykańcza statut mniejszościowy, który ma ostatecznie uregulować zupełnie kwestię wszystkich narodowości w Czechosłowacji, zwłaszcza mniejszości niemieckiej. Trzeba przyznać, że rząd robi wszystko, co w jego siłach, aby zaspokoić apetyty sudeckie, ale wątpić należy, czy będzie to miało upragniony skutek. Są i tacy, którzy w to wierzą, ale dla większości ludzi trzeźwych pewnym jest, iż dla dzisiejszego rządu Trzeciej Rzeszy kwestia Niemców sudeckich jest tylko pretekstem i jakiegokolwiek załatwienie nie zadolwni go.

Duże wrażenie zrobiła tu książka „The German Octopus“ („Niemiecka ośmiornica“), której autor, Henry C. Wolfe, jest amerykańskim dziennikarzem. Podczas wojny światowej walczył Wolfe we Francji i na innych frontach, po wojnie poświęcił swój czas studiom stosunków w Europie środkowej, i na Bałkanach. W przedmowie do książki, pióra Johna Chamberlaina, pisze przedmówca, iż błędem jest drażnienie pokonanego nieprzyjaciela. Powinno się go albo zupełnie zniszczyć, aby się nie mógł mścić, albo pozyskać go jako przyjaciela. To też zasadniczym i niewybaczalnym błędem mocarstw koalicyjnych było to, że w Wersalu nie dokończyli dzieła raz rozpoczętego i nie dokonali rozbioru Niemiec, ale tylko je poniżyły. Dalszym błędem koalicji — pisze Chamberlain — było, że

nie zdusiła odrodzonego imperializmu niemieckiego,

choć Hitler sam jej dał ku temu okazję w r. 1936 obsadzeniem Nadrenii. Dziś oczywiście jest już za późno.

Od czasu gdy Hitler wziął władzę w swe ręce, żyje Europa w ciągłym naprężeniu, pisze H. C. Wolfe.

O milion więcej mężczyzn znajduje się dziś pod bronią,

niż w 1914 r. a według obliczeń Ligi Narodów wydał świat na zbrojenia w 1937 r. trzy razy tyle, ile przeciętnie wydawał przed wojną światową. W Ameryce nikt nie wątpi w to, że dyktatura nazizmu zagraża pokojowi.

Zdaniem Wolfe'a

Hitler nie będzie ryzykował na razie ataku na Czechosłowację.

Przygotowuje sobie teren poprzez izolację, systematyczne osłabianie czechosłowackich stosunków międzynarodowych i podrywanie wewnętrznej struktury republiki. Pisarz amerykański określa Czechosłowację, jako ostatnią linię obronną demokracji między Niemcami a Dardanelami. Oświadczając, że ten kto będzie panem Czech, będzie także panem Europy, określił „żelazny kanclerz“ (Bismarck) punkt wyjścia dla imperializmu niemieckiego.

Obrona Czechosłowacji jest, zdaniem autora, zadaniem herculesowym. Jedno nierozsądne pociągnięcie jej przyjaciół, jeden fałszywy krok własny, mogą się stać przyczyną

nagłego ataku Trzeciej Rzeszy.

Zainteresowanie, jakie obudziła tutaj praca Amerykanina jest symptomatyczne. Zarówno prasa jak i opinia czechosłowacka rejestrują nieziernie pilnie i czujnie wszystko, co się pisze i mówi zagranicą o Czechosłowacji. Niewątpliwie posiada dzisiaj kraj ten wielu przyjaciół na świecie, niewątpliwie ma po swojej stronie tyle sympatii w opinii światowej ile co najmniej antypatii budzą i mają Niemcy. Nie ulega kwestii, iż jest to duża pociecha i podpora moralną w sytuacji tak trudnej, ba, ciężkiej, w jakiej znajduje się Czechosłowacja.

„Stolik pułkowników” - ożył

Warszawa, 25. VI. Agencja „Kabel” donosi: Sensację w świecie politycznym i wśród bywalców kawiarni Europejskiej wywołało zjawienie się przy stoliku grupy tzw. sławkowców. Przypomnieć bowiem należy, że w okresie tzw. rządów pułkownikowskich stolik z napisem „stale zarezerwowany” w kawiarni Europejskiej odgrywał „decydującą rolę”. Przy stoliku tym w godzinach południowych i wieczornych siadywał obecny marszałek Sejmu płk. Walery Sławek, śp. minister spraw wewnętrznych Bronisław Pieracki oraz szereg wybitnych przedstawicieli grupy pułkowników. Przy stoliku toczyły się szepsem rozmowy polityczne. Stamtąd szef, płk. Sławek dawał dyrektywy swoim najbliższym i najwierniejszym współpracownikom. Tam zjawiali się też ówcześni ministrowie i podsekretarze stanu.

Po uchwaleniu konstytucji kwietniowej stolik w „Europie” opustoszał i wprawdzie napis „stale zarezerwowany” pozostał, jednakże rzadko kto tam siadywał. Dziś, według otrzymanych przez agencję „Kabel” wiadomości, ku zdziwieniu stałych bywalców kawiarni — stolik ożył. Prezydialne miejsce obecnego marszałka Sejmu objął b. premier, obecny sen. Leon Kozłowski. Przy nim zjawili się pp. Lilienfeld-Krzewscy, b. zastępca komendanta twierdzy brzeskiej, obecny konsul w Hamburgu płk. Ryszczanek, najbliższy przyjaciel płk. Sławka, — p. Brząk-Osiński oraz b. marsz. i b. premier dr Kazimierz Świątalski. Politycy, stale bywający w kawiarni Europejskiej zgodnie orzekli, sądząc po minach zebranych sławkowców, że ożyły dawne tradycje dobrych czasów prezesa BBWR płk. Sławka.

Jeszcze jedna porażka Ligi Narodów

Sprawa Sandzaku będzie załatwiona bezpośrednio przez Francję i Turcję

Paryż, 25. 6. (A) Wytężona działalność dyplomatyczna min. Bonneta, zmierzająca do zlikwidowania trudnej sprawy Sandzaku Aleksandretty rozwija się pomyślnie. Sprawa Sandzaku, która od dłuższego czasu poważnie zakłóca stosunki francusko tureckie i która prowadzona była dotychczas pod egidą i za pośrednictwem Ligi Narodów, zostanie prawdopodobnie w najbliższych dniach uregulowana ostatecznie w drodze bezpośrednich rokowań francusko-tureckich. W wyniku tych

rokowań komisja Ligi Narodów opuści Sandzak, Francja zaś przyznając ludności tureckiej Sandzaku poważne ustępstwa i dając zgodę na taką modyfikację statutu Sandzaku — która czyni zadość wymaganiom tureckim, usunie ze stosunków francusko tureckich jedyny przedmiot sporu, przygotowując szersze zbliżenie francusko tureckie, którego jednym z głównych etapów ma być we wrześniu wizyta ministra spraw zagranicznych Bonneta w Ankarze.

Bluznierstwo Niemców sudeckich

Warszawa, 25. 6. (A.) „Kurier Warszawski” donosi pod powyższym tytułem z Pragi:

Jak dalece posunęła się w tej chwili agitacja hitlerowska wśród Niemców sudeckich, zwłaszcza wśród młodzieży, świadczy fakt, iż w pogranicznych miejscowościach znaleziono rozrzuconą masowo modlitwę w rodzaju „Ojcie Nasz”, która bałwochwalczo zwraca się do Hitlera jako do „ojca Wszechniemiec”. Modlitwa ta brzmi dosłownie:

„Hitlerze! Ojcie Wszechniemiec, który siedzisz w głównym stołecznym mieście Berlinie, święć się imię twoje u nas i u wszystkich narodów miłujących pokój. Przyjdź do nas i weź nas pod swoją opiekę do Rzeszy. Niech się stanie wola twoja tak w Rzeszy, jak i u nas, którzy ufamy tobie. Daj nam chleba codziennego razem z pracą. Odpuść nam nasze winy, żeśmy przedtem nie poznali się na tobie, i nie wódz

nas na pokuszenie, nie daj nam na siebie długo czekać, ale wybaw nas rychło z tego czeskiego zła. Niech będą pochwaleni twoi współpracownicy, Goebbels i Goering. Niech Bóg będzie z wami i niech błogosławi wasze czyny, i niech błogosławione będzie wszystko, co czynicie. Prosimy Boga, aby wkrótce już nadzszła godzina, gdzie my, Niemcy sudeccy, połączymy się z twoją Rzeszą”.

B. cesarz Wilhelm przenosi się do Szwajcarii?

Bern, 25. 6. Krążą tu pogłoski, że b. cesarz Wilhelm, któremu lekarze zalecili pobyt w kraju nie tak chłodnym jak Holandia, kupił jakoby jeden z większych hoteli w Locarno z zamiarem osiedlenia się tam na stałe.

Ale.. i to jest plusem tej sytuacji — trzeźwa opinia czeska nie ludzi się bynajmniej co do efektywnej wartości tych sympatyj w razie niebezpieczeństwa nagłego. Zdaje tu sobie sprawę z tego, że pomoc przyjaciół będzie niełatwa do urzeczywistnienia, że natężenie jej — o ile nie wyładowanie w ogóle — będzie równoległe do mocy i natężenia odporu, obrony czynnej, jaką wykaże i rozwinie Czechosłowacja, jeśli przyjdzie do rozprawy na ostro. Z wydarzeń austriackich wyciągnięto tu należyte wnioski, a

los lekkomyślnych Austriaków pod butem pruskim nie uśmiecha się nikomu.

Propagandę „nazi” i jej aż śmieszne w niepra-

wdopodobnym zaciętrzewieniu i zakłamaniu wyczyny traktują tu spokojnie i obiektywnie ile że wiadomo o co chodzi.

W ostatnich dniach nastąpiło w Pradze odprężenie i zmiana nastrojów.

Wybory do samorządów zakończyły się. Omówiono je, oceniono i basta. Teraz stolica jest pod znakiem zjazdu młodzieży i Sokołów. Zjechało do Pragi 50.000 młodego luda, ściągnęło z okolic i z kraju ze sto tysięcy na tę wielką manifestację tężyzny narodowej. Miasto się rozruszało, stało się młodsze jakby, weselsze. Pomimo tłumów zalewających ulice, porządek i spokój nie zostały ani na chwilę zakłócone, choć materiału palnego nie brak.

„Manchester Guardian“ o projekcie Abdulla

Londyn 25. 6. PAT. „Manchester Guardian“ zamieszcza następujące uwagi na temat planów co do przyszłości Palestyny. Dziennik zaznacza, że projekt podziału Palestyny wysunięty przez emira Transjordanii, Abdulla, spotkał się z przychylnym stanowiskiem prasy żydowskiej. Plan ten przewiduje zniesienie wprowadzonej w 1922 roku separacji Transjordanii od Palestyny na korzyść zjednoczonego królestwa, rządzonego przez arabskiego monarchę. W królestwie tym Żydzi dostaliby na 10 lat moralny mandat i autonomię w pewnych okręgach oraz uzyskaliby proporcjonalną reprezentację w radzie prawodawczej i miejsca w gabinecie. Imigracja żydowska mogłaby być kontynuowana w okręgach żydowskich i mogłaby być rozszerzona za zgodą Arabów na inne części królestwa. Te propozycje zostały przyjęte z zadowoleniem przez Żydów jako pierwszy objaw gotowości do współpracy ze strony Arabów. W Palestynie zdają sobie jednak sprawę — pisze dziennik — że projekt ten jest tylko balonem próbnym i mieści w

sobie sugestie, że Żydzi na zawsze zadowolnią się prawami mniejszości w Palestynie. Ponieważ jednak plan ten przewiduje utrzymanie mandatu na pewien okres czasu i wysuwa praktyczne zalecenia któreby zastąpiły podział kraju, projekt emira Abdulla uważany jest za podstawę rokowań, stanowiąc zarazem zaprzeczenie ze strony arabskiej, jakoby porozumienie między Arabami i Żydami było niemożliwe

Co się tyczy stanowiska Arabów, dziennik pisze, że emir Abdullah zapytał w odpowiedzi krytyków z Damaszku i Jerozolimy, jaki inny plan Arabowie gotowi byliby wysunąć, aby uniknąć podziału Palestyny. Dziennik pisze dalej, że komisja podziału Palestyny nie jest w stanie w zakresie swych obecnych kompetencji brać pod uwagę tego planu, mimo to opinia żydowska poleca plan emira Abdulla uwadze czynników brytyjskich. Należy dodać, że emir Abdullah podejrzewany jest przez skrajnych nacjonalistów arabskich o uleganie wpływowi żydowskiemu.

Przeraźliwe pustki w Karlsbadzie

Praga, 25. 6. PAT. Tygodnik „Protomnost“ podaje kilka ciekawych szczegółów, ilustrujących katastrofale położenie Karlovych Varów. W 16 wielkich hotelach np. mieszka tylko 9 kuracjuszy. W jednym 60-cio pokojowym hotelu zajęte są tylko 3 pokoje, a dzienny obrót hotelu wynosi około 20 zł. W naj-

większym hotelu „Imperial“ mieszka zaledwie 10 osób. W olbrzymim luksusowym hotelu „Richmond“ mieszka 6 osób, a w restauracji tego hotelu, obliczonej na 200 osób, jada obiady od 10 do 20 osób, którym służy 30 kelnerów.

Na czym polega spór o synka najbogatszej kobiety świata?

Paryż, 25. 6. (A) Prasa paryska z ogromnym zainteresowaniem opisuje zatarg pomiędzy najbogatszą kobietą świata Barbarą Hutton-Reventlov, a jej mężem duńskim hrabią Reventlovem, w wyniku którego to konfliktu żona miała zwrócić się do władz angielskich z oskarżeniem przeciwko mężowi o pogroźki

Prasa paryska w depešach z Londynu, stwierdza, że hr. Reventlov nie ma w tej chwili na terenie Anglii, gdyż zostałby tam natychmiast aresztowany. Wbrew różnym sensacyj-

nym przypuszczeniom szeregu dzienników — „Petit Parisien“ donosi, że cały zatarg dotyczący synka państwa Reventlovów polega na tym, że matka chciała syna wychowywać w duchu angielskim, gdy ojciec jako Duńczyk, chciał wychowywać syna na Duńczyka. W chwili obecnej w Paryżu mają się toczyć rokowania między hr. Reventlovem a rodziną jego żony, zmierzające do pogodzenia obu małżonków.

Gdy dyplomata trudni się handlem narkotykami...

Paryż 25. 6. PAT. Sensacyjna afera handlarzy narkotyków, która na terenie paryskim doprowadziła do aresztowania b. dyplomaty peruwiańskiego Carlo Bacula, obfituje w coraz to sensacyjniejsze i nie pozbawione nieraz humoru szczegóły. Rewizje, przeprowadzone u spółników dyplomaty peruwiańskiego, zajmującego się handlem kokainą i heroiną, zaprowadziły policję do dwóch magnackich siedzib, dwóch zamków, należących do stryja i siostrzeńca, którzy z niczego dorobili się olbrzymich majątków. We czwartek policja paryska wykryła w jednym ze składów mebli kufry i skrzynie konsula Carlo Bacula, zawierające całe serie paszportów dyplomatycznych

i poufnych dokumentów peruwiańskich oraz dokumentów, pochodzących z sekretariatu Ligi Narodów, przeważnie raportów agentów Ligi Narodów, zwalczających handel narkotykami. Wśród dokumentów urzędowych konsulatu peruwiańskiego w Wiedniu, którego kierownikiem był Bacula, znaleziono m. in. list, wystosowany przez konsulat w roku 1935 do policji szwajcarskiej z zapytaniem, czy policji tej nie jest znany handlarz narkotykami Carlo Bacula. Jak się okazuje, dyplomata-przemysłowiec, czy czasem nazwisko jego nie stało się już znane policji szwajcarskiej, sam jako konsul zwracał się do niej z zapytaniem na swój własny temat.

Notowania giełdy warszawskiej

Warszawa, 25. 6. (A) Dzisiejsze notowania warszawskiej giełdy (zamknięcie kursów):

Akcje: Bank Polski 120, Zyrardów 50 3/4, Węgiel 28 3/4, Cukier 34 1/2, Starachowice 36 3/4. Tendencja mocniejsza.

Papiery procentowe: 3 proc. inwestycyjna I em. 81 3/8, 3 proc. inwestycyjna II em. 82 3/8, 4 proc. dolarowa 42 1/2, 5 proc. konwersyjna 71, 4 pół proc. wewnętrzna grube odcinki 66 1/4, 4 proc.

Kto wygrał na loterii?

Warszawa, 25. 6. (A.) Dzis w pierwszym ciągu padły większe wygrane:

5000 zł. — 84039, 122,101

2000 zł. — 75,631 i 101,160

konsolidacyjna grube odcinki 67 1/4—67 1/2. Tendencja niejednorodna.

Strajk aplikantów adwokackich w Przemyślu

Przemyśl, 25. 6. (Seg.) Celem zaproteŝtowania przeciwko ostatnim znanym zarządzeniom, godzącym w byt aplikantów adwokackich — proklamowało tutejsze Zrzeszenie — ogólny strajk aplikantów, zatrudnionych w kancelariach adwokackich w Przemyślu.

Jest to jedyny w swoim rodzaju konflikt i dlatego oryginalny ten strajk wzbudził powszechne zainteresowanie. Na razie zapowiedzieli aplikanci adwokacy wstrzymanie się od pracy w kancelariach patronów i w sądach przez 2 dni tj. w sobotę 25 i w poniedziałek 27 bm.

Apelacja w sprawie Dra Jedlińskiego

Przemyśl, 25. 6. (Seg.) Skazany wyrokiem tuł Sądu Okręgowego przywódca Ludowy Dr Jedliński zapowiedział apelację. Jak dowiadujemy się, sporządził już Sąd motywy swego wyroku, które w najbliższych dniach doręczą się obrońcy.

Epilog tej sprawy przed Sądem Apelacyjnym we Lwowie — nastąpi dopiero po feriach. W międzyczasie zamierza obrona ponownie swój wniosek o zwolnienie Dra Jedlińskiego z aresztu śledczego, w którym przebywa od sierpnia ub. roku.

Katastrofa autobusu P. K. P.

Warszawa, 24. 6. (A) Dzisiaj o godzinie ósmej rano nastąpiło w pobliżu Bielna pod Warszawą katastrofale zderzenie autobusu P. K. P. z samochodem ciężarowym, wiozącym pasażerów. Autobus był wypełniony pasażerami. W chwili zderzenia, kiedy nastąpił trzask pękających szyb i zdruzgotanych części samochodu, wynikła wśród pasażerów panika. Pokrzykiwania i poranieni usiłowali ratować się, wyskakując przez okna. Na miejsce katastrofy wezwano 2 karetki pogotowia. 7 pasażerów odniosło ciężkie rany.

Tajemniczy zgon felczera

Wilno, 25. 6. Przed miesiącem felczer Bogusław Icański, zam. przy ul. Ostrobramskiej 25 oskarżył w policji jedną ze swych znajomych, zamieszkałą przy ul. Wielkiej o... systematyczne trucie go potrawami. Icański pożyczył kobiecie 400 zł. i bywał często zapraszany przez swą dłużniczkę na kolacje, po których jednak, jak twierdził, czuł, że jest truty jakąś niezbyt mocną trucizną.

Policja wszczęła w tej sprawie dochodzenie, a tymczasem wczoraj Icański zmarł nagle. W związku z tym prokurator zarządził sekcję zwłok zmarłego w celu ustalenia powodu zgonu. Gdyby okazało się, że istotnie śmierć nastąpiła na skutek zatrucia, dalsze dochodzenie pójdzie w kierunku pierwotnego zamordowania zmarłego.

Sensacje w paru wierszach

W Gałęzowie pod Rogowem bawiący się na podwórzu 3-letni synek małorolnego Nowaka szukając piłki, która wpadła do studni, przechylił się i straciwszy równowagę wpadł do studni. Dopiero po chwili matka, chcąc zaczerpnąć wody, zobaczyła na dole zwłoki swego dziecka. Na wszczęty przez nią alarm sąsiedzi wydobyli martwe już ciało dziecka.

Do jednego ze szpitali w Kownie przywieziono młodego mężczyznę, który od dwóch tygodni śpi. Wszelkie próby obudzenia go pozostają bez skutku.

W czasie czwartkowego przedstawienia bawiącego w berlińskiej hali na gościnnych występach egzotycznego baletu Dooriey zdarzył się rzadki wypadek ukąszenia przez węża jednego z woźnych, pomagających przy przedstawieniu. Dzięki natychmiastowej pomocy lekarskiej, życie woźnego zostało uratowane.

W Allenburg policja przemocą odebrała dwóm starszym kobietom 40 kotów, które obie trzymały w mieszkaniu. Wrzaski kotów i odór, wydobywający się z mieszkania, spowodowały sąsiadów do udania się z prośbą o pomoc do policji. Koty zostały usunięte, zaś mieszkanie gruntownie wydezynfekowano.

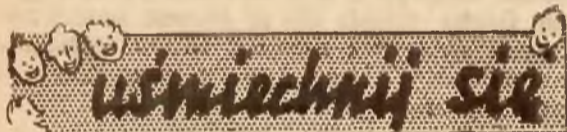
OH WEH!

Czytamy w „Dzienniku Ludowym“: „Oh weh!“ (biada) — tym rozpaczliwym okrzykiem przerwał niemiecki reporter specjalną transmisję z meczu w Nowym Jorku o mistrzostwo świata między przedstawicielem „germańskiej rasy“, a czarnym mistrzem świata. Oh weh! Nie wiadomo kiedy, jak niemiecki pięściarz, chluba i bożyszcz „Herrenvolku“ (narodu panów) został sromotnie pokonany przez silnego jak lew i zwinnego jak mała — murzyna.

Oh weh! Okrzyk ten pojęło z pewnością wielu Niemców. A wszyscy — świadomie lub podświadomie — musieli zdać sobie sprawę, że na ringu bokserskim w Nowym Jorku zdarzyło się coś więcej, niż porażka boksera, którego zamroczyły i zwały z nóg ciosy innego boksera, że potęgą mięśni Joe Louisa zadany został cios śmiertelny panującej w Trzeciej Rzeszy ideologii, ideologii rasizmu.

Bo jakże to? Führer i Rosenberg powiedzieli a „naród panów“ uwierzył, że jest reprezentantem najlepszej, najwyższej rasy ludzkiej. „Zdegenerowanej“ kulturze Europy przeciwstawia „rasa“ germańsko-nordycka kult pięści i brutalności apoteozę przemocy i bezprawia, pogardy dla moralności niewolników, jak określił adoptowany przez hitlerizm Nietzsche etykę opartą o zasady sprawiedliwości i równości. I oto okazuje się, że przedstawiciel najbrutalniejszego z narodów, symbolizujący najbrutalniejszą ideologię, został — w najbrutalniejszym ze sportów — pokonany przez człowieka o czarnej barwie skóry. Trzeba wczuć się w psychikę współczesnych Niemców, aby pojąć ogrom klęski, jaką przeżyły Niemcy wczorajszej nocy.

A swoją drogą, „najwyższa rasa“ nie ma ostatnio zbyt wielu okazji do okazania swej wyższości. Na ważniejszym nieco, niż nowojorski, ringu — politycznym, Niemcy poniosły nie klęskę wprawdzie, ale bądź co bądź porażkę w sprawie Czechosłowacji. Walka tam nie szła wprawdzie na pięści, ale na rozumy polityczne. Czyżby wyższość rasowa Niemców miała zastosowanie tylko wtedy, gdy przeciwnik jest słaby? Czyżby Trzecia Rzesza umiała zwyciężać tylko... podczas treningów? Możliwe. Ale świat obowiązany jest nie dopuścić do potwornego meczu, który skończy się — być może — dla Niemców „technicznym K. O.“, tylko kto wie, czy w pierwszej rundzie, i kto wie, za jak olbrzymią cenę oceanu ludzkiej krwi“.

MOTORYZACJA

Mecenas S. kupił niedawno samochód i wraz z żoną wybrał się na podmiejską przejażdżkę.

Mecenas, lepszy prawnik, niż kierowca, mimo woli nadał maszynie zbyt wielką szybkość.

Auto pędziło po wyboistej drodze jak szalone.

— Władziu! — zawołała nagle żona — nie pędź tak! Nie mogę patrzeć, jak jedziemy.

— To zrób to samo, co ja — odparł mąż. — Zamknij oczy.

ZYCIE I SZTUKA

W kawiarni siedzi przy stoliku dwóch młodych poetów.

— Swoją drogą Anglicy mają rację, wyznając za sadę: „Powiedz, co czytasz, a powiem ci, kim jesteś“ — odzywa się jeden.

— No, to co powiesz o mnie, skoro ci oświadczę że czytam Homera, Owidiusza, Krasickiego? — zapytuje drugi.

— Powiem, że jesteś kłamczuch.

W SZKOCJI BEZ ZMIAN

Przesądni Szkoci wierzą, że przynosi nieszczęście zapalenie od jednej zapalniczki trzynastego papierosa.

NOCNY DYZUR — DZWONIC

Noc. Niemal wszystkie apteki są zamknięte z wyjątkiem tych, w których oknach widnieje szkło na oświetlona tabliczka z napisem: „Nocny dyżur apteki — dzwonic“, U drzwi jednej z takich aptek

Zółty potop — tragedia chińska

Dolina skazana na zagładę

W tragedię chińską wtargnęła nowa potęga straszliwsza, większe klęski niosąca, niż wojna. Hoangho wylała. Olbrzymie masy wody, wskutek wysadzenia tam przez żołnierzy Czang Kai-Szeka, spłynęły w dolinę, zatapiając wieś i miasta. Czoło powodzi posuwa się na południe. Z mętno żółtych fal wystają jeszcze punkty wyżej położone, ale niewiele miasteczek zdoła się obronić. Wielka dolina, żyzna prowincja Kiangsu jest skazana na zagładę. Setki tysięcy ludzi już postradały życie. Każdy dzień, każda godzina zabiera nowe ofiary. Na drodze rozszalałej rzeki znajduje się najniebezpieczniejsza prowincja Chin. Przeszło 200 ludzi na jeden kilometr kwadratowy! Tyle niemal co Belgia. Z tą ogromną różnicą, że ludność tu rolnicza, czerpiąca swe bogactwo z gleby.

zółta woda

Od prawników wiatr przynosi z pustyni zachodnich żółty pył, który osiada na ziemiach krainy ciągnącej się od Jangtsekiang na północ, aż za Pekin. Pył ten tworzy warstwę żółtej, porowatej gliny, sięgającą 400, nawet 600 metrów grubości. Zależnie od pory roku jest to albo sypka, sucha kurzawa, albo też rozmiękłe błoto, w którym ciężkie koła wozów żółbią coraz głębsze jary. Nadaje kolorystę wszystkim. Polom i domostwom i sprzętom a nawet ludziom.

A także wodom. Olbrzymia, żółta Hoangho toczy ten sam pył w postaci iltu. Osadza się on bez przerwy na dnie, zmieniając bieg rzeki. Od tysięcy lat Żółta Rzeka nie umiała sobie ustalić łożyska. — Zależnie od wielkich deszczów rozlewa się w wielkie powodzie. Nie wiadomo nigdy gdzie będzie płynęła, gdy się powódź skończy. W połowie ubiegłego wieku ujście jej znajdowało się niezbyt daleko od ujścia Jangtsekiang. W roku 1852 przesunęło się na północ, przeskakując półwysp Szantung i wpadając do morza w miejscu o 700 kilometrów odległym od poprzedniego.

życie i śmierć

Powodzie pozostawiają po sobie ilt żyzny jak ilt rzeki Nilu. Toteż ledwo wody wycofają się z Żółtej krainy, już zjawiają się ludzie i orzą, sieją, zbierają plony, którym nie ma równych.

Ale Hoangho dając życie, życie także zabiera. W czasie jednej z wielkich powodzi zginęły 3 (trzy) miliony ludzi! Ile zginie tym razem?

Umilkły armaty. Ustały naloty bombowców, sięgających śmierci i zniszczenia w miastach chińskich. Dowództwo japońskie wszystkie swe siły lotnicze skierowało na ratunek armii ginącej w potopie.

Oczywiście znacznie większa liczba Chińczyków opłaci śmiercią, chorobami, głodem rozkazy Czang-Kai-Szeka, niszczące tamy ochronne. Jednak w obu wysokich dowództwach nie przywiązuje się wagi do istnienia chińskiego chłopca. Tak zawsze ich było wielu i tylu ginie od wieków na skutek klęsk żywiołowych, którym żadna siła ludzka nie zdoła zaradzić w czasie pokoju. Cóż dopiero w czasie wojny!

Czy ustanie akcja wojenna

Niepodobna jednak ocenić, czy powódź będzie miała dla działań wojennych znaczenie decydujące. Czy obie strony, widząc straszliwe skutki wojny, dojdą wreszcie do porozumienia? Czy też akcja wojskowa zostanie podjęta z nową siłą, gdy tylko wody spłyną?

Sądząc z zaciętości jaką przejawiają oba narody, z nienawiści, jaka od wieków je dzieli, pokojowe rozwiązanie mimo wszystko wydaje się ciągle bardzo odległe.

Zniszczenie powodziowe jest jedną klęską więcej, dołączającą się do klęsk wojny. W razie zwycięstwa obejmą kraj, w który trzeba będzie włożyć olbrzymi kapitał środków pieniężnych i pracy, by stał się tym, co jest pragnieniem Japonii: źródłem surowców, rynkiem zbytu dla przemysłu japońskiego, wreszcie terenem, który wchłonie nadwyżkę ludności japońskiej. Dalsze trwanie wojny, to dalszy postęp zniszczenia.

KĄCIK HIGIENY

SŁOŃCE I SPORTY

Jesteśmy już w pełni sezonu letniego i bez względu na to, czy jesteśmy w mieście czy też wyjeżdżamy, mamy prawo korzystać ze słońca. Ale słońce jest jak lekarstwo, trzeba korzystać zeń ogólnie i umiejętnie, należy je dozować odpowiednio do ustroju nerwowego, wieku i stanu zdrowia, a wtedy może przynieść korzyść, w przeciwnym bowiem razie może okazać się wręcz szkodliwe. — Nawet dla najzdrowszych osób nie jest wskazane zbyt forsowne opalanie się, gdyż może wywołać niebezpieczne porażenie słoneczne lub oparzenia pierwszego, a niekiedy i drugiego stopnia. Prócz oparzeń skóry, forsowne opalanie się może wywołać zaburzenia nerwowe, wzrokowe i ogólny wstrząs ustroju.

Zasadniczo słońce powoduje przekrwienie, a połączone z kąpielą powietrzną magazynuje w organizmie witaminy. Dzięki działaniu słońca podnosi się zawartość wapna surowiczego we krwi. — Ale opalać się należy umiejętnie. Należy odradzać osobom nerwowym nadmierne korzystanie z kąpieł słonecznych. Chorzy na płuca i serce również winni unikać słońca. Opalać się należy stopniowo począwszy od 10 minut do godziny i dłużej dziennie.

Przy oparzeniach pierwszego stopnia wystarczy

zasypać czerwone miejsca talkiem oraz cynkiem. W razie bólu należy kupić w aptece wody wapiennej i oleju lnianego. Przy oparzeniach drugiego stopnia (pęcherze), trzeba ponakłuwać pęcherze, a następnie pokryć je obficie bora lub dermatologią (10 proc.) maścią. Przy porażeniach słonecznych należy unieść wysoko głowę i kłaść лёд oraz zimne kompresy na głowę, ponadto zaś chłodne napoje i środki pobudzające krążenie (czarna kawa, krople coraminy lub cardiazolu).

Nie należy również zapominać o sportach letnich, które trzeba uprawiać, jeżeli chce się utrzymać ciało w formie i harmonii. Do takich sportów należy w pierwszym rzędzie pływanie, które rozwija mięśnie całego ciała, a więc ramion, tułowia i kończyn dolnych oraz doskonale ćwiczy płuca. Niemniej wskazanym sportem dla pań jest wioślarstwo, które również ćwiczy jednocześnie wszystkie mięśnie. Ale wioślarstwo wymaga dużego wysiłku i wywołuje szybkie zmęczenie. Łatwiejsze i bardziej wskazane jest kajakowanie, tylko że jest to sport nieco zbyt jednostronny, rozwija bowiem najbardziej mięśnie ramion i tułowia. Bardzo zdrowym sportem, ze względu na dłuższe przebywanie na świeżym powietrzu, jest żeglarsstwo.

Po sportach wodnych idzie turystyka zarówno nizinna, jak górską oraz taternictwo. Do najzdrowszych sportów odpowiednich dla kobiet zalicza się jazda konna. Jeżeli chodzi o lekką atletykę, jest to na ogół sport męski, ale zważywszy olbrzymią wartość lekkiej atletyki w znaczeniu wychowania fizycznego, sport ten zyskuje sobie coraz większą popularność u kobiet.

CeNne.

rozległ się nagle ostry przeciągły dzwonek. Zasnany aptekarz zrywa się z posłania. Do wnętrza wtacza się pijany jegomość, mężczyzna wręcz nieprawdopodobnie tegi.

— Co się stało? — zapytuje jeszcze na pół przesenny, farmaceuta. — Czy jakiś ciężki wypadek?

— Tak. Bardzo ciężki — odpowiada przybyś. — Chciałem się zważyć.

AGATHA CHRISTIE

COPYRIGHT BY H. SONNENFELD, Kraków.

KARTY NA STOLE

(MORDERSTWO PRZY BRIDZU)

AUTORYZOWANY PRZEKŁAD FR. BARTHÓWNY

2)

Powoli odrzekł Poirot: „Oczywiście, że moje ustosunkowanie się do morderstwa jest na wkrótce mieszczące”.

„Dlaczego, mój miły, dlaczegoż to? Jeżeli idzie o głupią, masarską fuszerkę, jestem w zupełności pańskiego zdania. Ale znakomity wy czyn usprawiedliwia sam siebie. Pan, w sposób kompletnie pozbawiony fantazji, chce po prostu ująć każdego mordercę, okuć w kajdany, zamknąć, a w końcu o świcie powiesić”.

Poirot wzruszył ramionami. Nie jestem dla artystycznych uroków przestępstwa taki nieczuły, jak pan sądzi, — podziwiam nawet i tygrysa. Ale z daleka. Do klatki nie wchodzę. To znaczy, jeżeli mój obowiązek tego nie wymaga. Bo, Mr. Shaitana, tygrys mógłby się rzucić...!

Shaitana zaśmiał się. „Oczywiście. A morderca?”

„Mógłby znowu popełnić zbrodnię,” odparł Poirot poważnie.

„Ach Boże, mój drogi panie pan tak smutno ujmuje te sprawy! A więc pan nie przyjdzie, aby poznać moje zbiory — tygrysów?”

„Przeciwnie, z największą przyjemnością.”

„Jaki odważny!”

„Pan mnie źle zrozumiał, Mr. Shaitana. Moje słowa były ostrzeżeniem. Pan chciał przedtem, bym pańskie zbiory morderców uważał za zabawne. Jabym je określił inaczej. Moje wyrażenie byłoby: niebezpieczne. Pański ulubiony konik mógłby się okazać niebezpiecznym”.

Mr. Shaitana zaśmiał się mefistofelicznie. „A zatem mogę pana oczekiwać ośmnastego?”

Skłoniwszy się lekko odparł Poirot: „Proszę mnie oczekiwać ośmnastego. Mille remerciements”.

„Zbiorę małe towarzystwo”, rzekł Shaitana namyślając się. „Proszę nie zapomnieć — o ósmej”.

Oddalił się. Poirot patrzył przez chwilę za nim. Potem głęboko zamyślony potrząsnął głową.

II.

U MR. SHAITANY

Bezszelestnie otwarły się drzwi mieszkania Mr. Shaitany. Siwowłose kamerdyner usunął się na bok robiąc miejsce wchodzącemu Poirotowi potem zamknął równie bezszelestnie drzwi i zręcznym ruchem odebrał od niego kapelusz i płaszcz.

„Kogo mam zameldować?” zamruczał głosem, który nie miał żadnego wyrazu.

„Hercule Poirot”.

Odgłosy rozmowy dotarły po przez otwarte drzwi do przedpokoju, kiedy kamerdyner oznajmił: „Monsieur Hercule Poirot”.

Ze szklanką sherry w ręku, wyszedł naprzeciw niemu Shaitana. Był ubrany jak zwykle bez zarzutu. Mefistofeliczne błyski były dziś silniejsze jak zwykle, ironicznie uniesione brwi zaznaczały się mocniej.

„Czy mogę przedstawić — pan zna Mrs. Oliver?” pytał i cieszył się — lubił bowiem podchwytwać wrażenia — z lekkich gestów zdziwienia Poirota.

Mrs. Dorothy Oliver była jedną z najpopularniejszych autorek w dziedzinie powieści kryminalnych i pokrewnej im literatury sensacyjnej. Pisała również (pod względem gramatycznym nie najdoskonalsze). Rozmówki o „Mordercach i pobudkach ich działania” lub o „Sławnych morderstwach z namiętności” albo o „Morderstwie z miłości — o „Morderstwie z chciwości zysku”. Poza tym była zapaloną obrończynią praw kobiecych i kiedy tylko jakaś gazeta użyczała swoich szpałt na omówienie jakiegoś morderstwa, znalazł się tam: interview z Mrs. Oliver, „która naszemu wysłannikowi oznajmiła w ciągu rozmowy: No tak, gdyby kobieta stała na czele policji kryminalnej!”

Zresztą, była to sympatyczna osoba w średnim wieku, mająca jakiś urok w swym sposobie niedbałości zewnętrznej, o pięknych oczach i niesfornych siwych włosach, przy których bezustannie coś manipulowała. Raz chciała wyglądając jak intelektualistka i nosiła zebrane z czoła włosy w wielkim węźle na karku — kiedy indziej zjawiała się nagle z gładko ulizanymi włosami z przedziałem w pośrodku jak Madona albo też z całą masą pogmatwanych loczków. Dziś wieczorem ukazała się z kosmykami nad czołem.

Swym miłym, basowym głosem przywitała Poirota, z którym spotkała się już była na jakimś bankiecie powieściopisarzy.

„Nadinspektor Battle zapewne pan zna”, rzekł Mr. Shaitana. Wysoki, barczysty mężczyzna z drewnianą twarzą podszedł do nich. Czynił on nie tylko takie wrażenie, jakby był ciosany z drzewa, lecz wyglądał tak, jak gdyby to drzewo pochodziło ze statku wojennego.

Nadinspektor Battle uchodził za najzdolniejszego męża ze Scotland Yardu, pomimo, iż miał spojrzenie tępe i głupawe.

„Znam Monsieur Poirota”, rzekł. Jego nieruchome oblicze skrzywiło się do uśmiechu i znowu stało się sztywne.

„Pułkownik Race”, ciągnął Mr. Shaitana.

Poirot nie znał pułkownika osobiście, jednak słyszał już o nim cośkolwiek. Ciemnowłose, okazały mężczyzna około pięćdziesiątki, o smagłej cerze, którego stale można było znaleźć na jakiejś placówce państwa brytyjskiego — zwłaszcza gdy zbliżało się jakieś niebezpieczeństwo. „Tajna służba” to kiczowate wy-

rażenie ale dla laika określa najlepiej rodzaj i zakres jego czynności.

Tymczasem Poirot pojął humorystyczną pointę swego gospodarza i cenił ją też odpowiednio.

„Reszta naszych gości spażnia się”, mówił Shaitana. „Możliwe, że to z mojej winy. Zdaje mi się, że powiedziałem kwadrans po ósmej”.

W tej samej chwili oznajmił kamerdyner: „Doktor Roberts”.

Wszedł mężczyzna, a to wejście było rodzajem parodii wizyty lekarskiej u chorego. Doktor Roberts był pogodnym człowiekiem, w średnim wieku, o czerstwym rumianym obliczu i małych, przymrużonych oczkach, posiadał „zaczynającą się” łysinę i „zaczynający się” brzusek; natychmiast można było w nim rozpoznać dbającego o siebie, dobrze utrzymanego lekarza. Jego zachowanie było swobodne i nawet poufałe. Nabierało się momentalnie przekonania, że wszystkie diagnozy sprawdzały się i że wszystkie jego recepty mile działały — „może nieco szampana dla wzmocnienia”. Światowy człowiek.

„Spodziewam się, iż nie za późno?” pytał Dr. Roberts z promieniejącym obliczem. Potrząsnął ręką gospodarza domu i został przedstawiony gościom. Specjalnie zdawał się cieszyć obecnością Battle'a. „Pan jest przecież jednym z filarów Scotland Yardu, nie prawdaż? To ciekawe! Mnie bardzo interesują przestępstwa. To właściwie nie jest odpowiednie dla lekarza. Moim nerwowym pacjentom nie mogę tego nawet opowiedzieć — haha!”

„Mrs. Lorrimer”, zameldował kamerdyner.

Elegancko ubrana sześćdziesięcioletnia kobieta zjawiała się na progu. Rysy jej twarzy były piękne, włosy korzystnie ułożone, jej głos czysty i ostry.

„Spodziewam się, iż przychodzę za późno, rzekła do gospodarza domu. Potem przywitała się z Dr. Robertsem, którego znała.

Znow otworzyły się drzwi wejściowe. „Major Despard”.

Major był okazałym, wysokim mężczyzną, którego twarz była lekko oszpecona blizną na skroni. Kiedy wszyscy zostali już sobie przedstawieni usiadł obok pułkownika Race i obaj panowie pograżyli się wkrótce w rozmowie o sporcie i o swych przeżyciach podczas ekspedycji.

„Miss Meredith”.

Weszła młoda, dwudziestoletnia dziewczyna. Była średniego wzrostu i była przystojna. Włosy spływały jej w bogatych, brunatnych lokach na karku; szare oczy były wielkie i daleko od siebie osadzone. Była upudrowana, ale nie miała różu. Jej głos był cichy i dość nieśmiały.

(C. d. n.)

Rozmowa w sztabie niemieckim

Niezwykły reportaż — Rewelacyjny protokół pamięciowy czy owoc fantazji dziennikarskiej

Czyżby to był produkt wyobraźni reportera „Baltimore Times”, — ten reportaż, który został przed kilku dniami ogłoszony w tym piśmie amerykańskim? Jeżeli tak, zdumiewać musi fantastyczna znajomość rzeczy i precyzja zawartych w nim danych.

Czy rozmowa poniższa istotnie miała miejsce? A o ile nie — to czy mogła się odbyć? Taki, a nie inny przebieg mogły mieć niewątpliwie dyskusje, których konsekwencją były znane tarcia między górą partyjną a generalicją niemiecką.

„Baltimore Times” nazywa ten reportaż protokółem pamięciowym, spisany na podstawie notatek wojskowej asysty generała X.

Działo się to w siedzibie sztabu przy Wilhelmstrasse w maju 1938 r.

×

GEN. X wychodzi z założenia, że z rozwoju wypadków w Austrii nie należy wyciągać żadnych wniosków. Raz tylko świat został zaskoczony, lecz po raz drugi zaskoczyć się nie da. Ostrzeżeń generałów nie należy lekceważyć — pomimo powodzenia w Austrii.

HESS: — Nie można przecież przychodzić ciągle do Führera z takimi sprawami. Należy mu raczej dodawać odwagi, a nie pouczać bez przerwy. Byłoby wskazane, ażeby generalicja dała pod tym względem dobry przykład narodowi.

RIBBENTROP: — Można byłoby to zrozumieć w ten sposób, jak dążyć nie wolno było mówić prawdy. W rzeczywistości sytuacja jest przecież pierwszorzędna i nie wymaga bynajmniej upiększania...

GEN. X: — Tego bym nie powiedział. Zarówno Rosja jak i Francja mają sojusz wojskowy z Czechosłowacją. Polska jest również związana z Francją. Czechosłowacja jest członkiem Małej Ententy. Są to fakty, z którymi należy się w każdym wypadku liczyć.

RIBBENTROP (ze złością): — Jako czyn-

nik wojskowy odpada Mała Ententa całkowicie. Jugosławia nie weźmie udziału w żadnej kombinacji przeciwko Rzeszy, a Rumunia nie może wziąć udziału w akcji.

GEN. X: — No, jeżeli mamy znów popaść w błędy z 1914 r... Od Anschlussu nastąpiła w Jugosławii zmiana nastrojów i naród zapatruje się na sprawę inaczej. Co się tyczy Rumunii, to stoi ona twardo za Czechosłowacją.

HESS: — Generałowie zachowują się dziś tak, jak marksści przed 20 laty. Führer był wczoraj wysoce zdenerwowany, dowiedziawszy się, że pańscy koleldzy pokpiwają sobie z włoskiej armii. Jest on pod tym względem wyjątkowo wrażliwy i uważa, że macie w tym jakiś system. Na początku generalicja była przeciwko przyjaźni z Polską, potem przeciwko kursowi antybolszewickiemu, a teraz przeciwko przyjaźni z Italią. Brakowałoby tylko, abyście wystąpili za paktem z Pragą i Paryżem...

RIBBENTROP: — Politykę zagraniczną pozostawcie nam. Mielśmy omówić tu tylko kwestie wojskowe.

GEN. X: — Ale spraw tych nie można rozdzielić. Trzeba wreszcie ustalić, czy armia walczyć będzie za czy przeciw... Czy wiadomo panom, że Japonia ma dość kłopotów z Chinami?

HESS: — Japonia, której sytuacja ostatnio znacznie się poprawiła, poprosto zawrze z Chinami pokój i zwróci się przeciwko Rosji.

GEN. X: — Za bardzo sobie ułatwiacie sprawę.

RIBBENTROP: — Dyskusja nasza jest bezcelowa. Wszystko to nie ma znaczenia bez Francji.

GEN. X: — Mam nadzieję, że już nie wierzyć w tę utopię, że armia francuska jest niezdolna do akcji. Wiele się tam zmieniło.

HESS: — Właśnie tego Führer nie chce słyszeć.

GEN. X: — Tu chodzi jednak tylko o stan faktyczny.

RIBBENTROP: — Mobilizacja Francji wymaga tyle czasu, że...

W międzyczasie wszedł do pokoju Y., który rozpoczyna swą akcję mediacyjną: — ...że do tego czasu wyjaśni się sytuacja na Dalekim Wschodzie. Bardzo słusznie. Zanim to nastąpi, Francja postawiona zostanie przed faktem dokonanym. A wówczas namyśli się jeszcze dokładniej... czy ingerować. Tylko w ten sposób nastąpić może rozwój wypadków.

HESS: — Świetnie. Właśnie tę pańską opinię zakomunikuję Führerowi.

RIBBENTROP: — Tym samym odpadają wszelkie wątpliwości. Co oznaczają dziś sojusze. Moskwa nas nie interesuje, Francję postawimy wobec fait accompli. W tej sytuacji również Anglia wstrzyma się od interwencji zbrojnej. W Brytania prowadzi politykę bluffowania, ażeby powstrzymać nas od wykonania naszego planu. Nie może go oczywiście zaakceptować, lecz nie znaczy to, że jest gotowa do wojny.

GEN. X (ironicznie): — To wszystko bardzo pięknie brzmi, zawiera jednak trzy zasadnicze błędy: 1) Rosja może się wtrącić, 2) Czechosłowacja nie da się tak szybko opanować, nawet bez pomocy Rosji i 3) Francja dość szybko wkroczy, — ponieważ, z jednej strony, mobilizacja nie musi trwać tak długo, jak nam się zdaje, a z drugiej — Praga nie podda się tak prędko.

HESS: — O tym w żadnym wypadku nie wolno powiedzieć Führerowi.

GEN. X: — Nawet żebyście sto razy byli temu przeciwni, — zakomunikujemy Führerowi wiele innych rzeczy, o których nie wie, — jakie są prawdziwe nastroje wśród narodu, że panuje niezadowolnienie, obawa przed wojną itd.

RIBBENTROP: — Partia do tego nie dopuści...

L. BROWN

GANGSTER

Kiedy stary Ledington zamknął oczy na wieki, jego doradca prawny, przyjaciel, a równocześnie zarządca majątku, wezwał do siebie jedynego syna zmarłego.

Bob Ledington przyjechał swoją wspaniałą limuzyną, kazał szoferowi czekać i wszedł do kancelarii adwokata krokiem człowieka, który cieszy się dużym powodzeniem w świecie.

Starszy pan oświadczył mu bardzo zresztą ogólnie, że zakłady Ledingtona stoją przed bankructwem i spadkobiercy oprócz długów nie nie pozostało. Bob w odpowiedzi sięgnął niedbale do kwiatka w butonierce, poprawił go i powiedział tylko cicho:

— Poor daddy!

Jego piękna młoda twarz przybrała przy tym wyraz prawdziwej troski.

— Może byłoby najbardziej wskazane — zaczął w końcu bezradnie adwokat na nowo — by pan poinyisał o jakimś zajęciu, odpowiadającym pańskim zdolnościom i wiadomościom. Wolno mi zapytać, na czym pan się właściwie zna?

Bob wzruszył ramionami i odparł z uśmiechem: — Sądzę, że na koniach, whisky — a czasami także i na kobietach.

Na to nie umiał stary prawnik nic więcej odpowiedzieć i potrząsając głową, spoglądał melancholijnie na syna swego zmarłego przyjaciela, kiedy ten lekkim krokiem opuszczał kancelarię. Wielu już potrząsało w ten sposób nad Bobem głowami,

zarówno, kiedy pogodnie uśmiechnięty wygrywał czy przegrywał olbrzymie sumy w kasynie, względnie na wyścigach, czy też inne jakiegoś popelniał głupstwa.

Miły leń — określali go jedni.

Bardzo lekkomyślny — uważali drudzy.

Prawdziwej złości, czy gniewu w stosunku do Boba, nie mógł właściwie nikt odczuwać.

Tylko stary Ledington przy każdym prezentowanym mu wekslu i jakiejś nowej skandalicznej afierze swego syna, mruczał do siebie:

— A dobry charakter ma on jednak.

I wierzył w to.

Od adwokata pojechał Bob do swojej malej eleganckiej willi na River Side Drive.

Fakt, że zasoby ojcowskiego majątku nagle zmikły, przyjął mniej więcej tak samo, boleśnie — jak gdyby jego ulubiony koń potknął się przy braniu przeskody.

Podczas, kiedy oparty o miękkie wnętrze swego wozu, kazał się wleść przez tonące w słońcu ulice, myśli jego skierowały się znowu na te ciemne drogi, o których jego dobrzy przyjaciele nawet nie śnili.

A myśli te wciąż krążyły dookoła Mabel, malej, niekoronowanej królowej osławionych knajp portowych na Hudsonie.

Mabel...

Ciało jej było prężne, a dzika była jak pantera, ze swoim uwodzicielskim blaskiem w czarnych,

jak noc oczach i wyrazem rozwiązłości w ustach.

Odkrył ją w czasie jednej ze swoich eskapad — w jakimś mrocznym zaułku i zakochał się w niej od pierwszego wejrzenia... Może dlatego, że była tak zupełnie odmienna od wielu kobiet, które zupełnie łatwo potrafił zdobywać jednym czarującym czarem swojej osobowości.

U Mabel wszystkie zastosowane dotąd zwycięskie sposoby, nie odnosiły skutku.

Czyż ona nie kochała przypadkiem czarnego Jacka, za którym policja była w wiecznym pościgu?

Oczywiście była dla Boba bardzo miła i wodziła go na sznurku i wciągała z uśmiechem w najbardziej ciemne afery swoich kompanów.

Bob wiedział o wszystkim, płacił i milczał. A kiedy słońce znowu wschodziło na powierzchni ziemi, prowadził nadal normalny swój tryb życia.

Kiedy auto zatrzymało się przed willą, Bob miał już gotową decyzję. Przepaść towarzyska, która dzieliła go dotąd od Mabel, nie istniała więcej. — Przyjdzie do niej, jako jeden z jej równych.

Zaprzyśięgnie jej miłość na dobre i złe.

A ona będzie istniała tylko dla niego, będzie treścią i celem jego niebezpiecznego odtąd żywota.

Wieczorem kazał się zawieść w wąską stroną uliczkę, przy której mieszkała Mabel. Radośnie skacząc po stopniach ciemnej klatki schodowej — wpadł do jej mieszkania.

— Mabel — zawołał od progu — teraz wszystko się zmieni! Zostaję przy tobie!

Ona ledwie go słuchała.

Szepecząc coś przed siebie, zaciągnęła go do komórki i bojaźliwie zamknęła drzwi.

— Musisz mi pomóc, Bob — jęknęła — oni są na tropie Jacka. Być może, że już go schwytali. — Wiesz, o co chodzi. Ten mord rabunkowy w Park Lane... W tej chwili toczy się gra o życie! A on

Z dziejów przyjaźni angielsko-francuskiej

Wizyty królów angielskich w Paryżu

Dawna tradycja

Paryż przygotowuje się do wspaniałego święta. Z tej okazji warto sobie przypomnieć o poprzednich oficjalnych odwiedzinach władców Anglii w Paryżu.

W angielskim domu panującym ustaliła się już tradycja odwiedzania Paryża. Królowa Wiktoria przybyła za czasów Ludwika Filipa. Edward VII i Aleksandra odwiedzili Paryż za prezydenta Loubet, Jerzy V i królowa Mary za prezydenta Poincaré.

Edward VII

Szczególne okoliczności towarzyszyły wizycie Edwarda VII. Między Francją i Anglią panowały wówczas, wskutek sprawy egipskiej, Faszody i wojny burskiej mocno napięte stosunki, ale Edward VII, który najpiękniejsze lata swojej młodości spędził w Paryżu kochał Francję i poświęcił się zadaniu pojednania obu krajów. Mimo to obawiano się w Paryżu rozruchów. „Liga patriotów” była poznaczona. Ale wówczas nawet wzburzone masy potrafiły utrzymać nerwy na wodzy, i tej wstrzeźliwości zawdzięczała Francja podpisanie paktu anglo-francuskiego.

Przyjęcie Edwarda w Paryżu było triumfalne. Prezydent Loubet odwzajemnił wizytę w tym samym roku. Król Edward przybywał wielokrotnie jako „Książę Lancaster”, do Paryża, gdzie był stałym widzem „Theatre Populaire”. Często zdarzało się, że osobiście odwiedzał swych scenicznych faworytów, aby powiadomić ich o swej obecności w teatrze. Szczególnie uwielbiał słynną tragiczkę Sarę Bernhardt.

Jerzy V i królowa Mary

Jednakże przyjęcie zgotowane królowi Jerzemu V i królowej Mary przewyższało wszystkie wyobrażenia. Roztoczono nie spotykany dotychczas przepych.

Było to 21 kwietnia 1914 roku, a więc na kilka miesięcy przed wybuchem wojny. Paryż przeszedł sam siebie. Serce narodu biło przyspieszonym tempem, niezliczone tłumy wzięły udział w święcie, chociaż horyzont polityczny mocno się zachmurzył.

W Calais, gdzie wylądowała para królewska przyjęcie odbyło się pod hasłem „Synowi Edwarda VII, wiadystuna pokoju”. Królewski yacht „Aleksandria”, konwojowany przez krążowniki Nottungham i „Birmingham”, wply-

nał do portu pod opieką dwóch wspaniałych francuskich pancerników. Ogłuszająca owacja powitała eskortę. Angielski płatowiec, towarzyszący gościom przełrunął wśród okrzyków olbrzymiego tłumu nad portem Calais. Jednocześnie oprócz pasażerów okrętu i uczestników oficjalnego komitetu powitania nikt nie widział pary królewskiej.

Paryż był w świątecznym nastroju, domy udekorowane, wszystkie okna obwieszane dywanami. Flagi angielskie i francuskie łączyły się na wietrze. Wzdłuż drogi pociągu ponad milion Francuzów. Niezwykły widok, entuzjastyczny nastrój, niezapomniana harmonia tych dni. Na dworcu „Porte Dauphine” były wystawione dywany, gobeliny i ozdoby bezcennej wartości, morze kwiatów wydawało odurzającą wonie.

Triumfalne przyjęcie

O przybyciu pary królewskiej ogłoszono strzały armatnie. Dostojnych gości powitał prezydent Poincaré. Pochód ruszył, aby udać się do ministerstwa spr. zagranicznych, gdzie przygotowane były apartamenty królewskie.

Ozdobna karoca, w której para królewska podróżowała po Paryżu znikła bez śladu. Gdzie znajduje się obecnie? Może w muzeum weniaków w Chantilly albo w jakimś magazynie meblowym. W każdym razie ten galowy powóz był znacznie bardziej reprezentacyjny od nowoczesnych aut i nadawał pochodowi styl, przypominający wspaniałą przeszłość francuską.

Para królewska była na Avenue du Bois, na „Etoile” i na „Camps Elysees” przedmiotem burzliwych owacji. Gmach ministerstwa przypominał pałac z tysiąca i jednej nocy. Pokoje króla i królowej były ozdobione cennymi przedmiotami.

Wieczorem odbył się w pałacu Elizejskim tradycyjny obiad. Nawet w Paryżu nie wiadomo jeszcze menu o podobnie wyszukany składzie.

Długi wyczerpujący program

Nie należy przypuszczać, że podczas takich odwiedzin goście mają choć jedną chwilę odpoczynku. Król Jerzy i królowa Mary mogłoby coś o tym powiedzieć. Oficjalny program był długi i wyczerpujący. W towarzystwie licznej świty musieli znosić bez liku uroczystości przyjęcia i przedstawienia.

22 kwietnia rano król spożył śniadanie w angielskiej ambasadzie, gdzie honory czynił sir Francis Bertie, ambasador. Po śniadaniu odbyło się przyjęcie angielskiej kolonii. Defilada trwała dwie godziny. Po przyjęciu prezydent Poincaré odwiózł swych gości do Vincennes na tradycyjną defiladę wojskową. Nastąpiło przyjęcie w Hotel de Ville, gdzie goście wpisali się do Złotej Księgi. Wieczorem prezydent Poincaré jadł obiad w angielskiej ambasadzie i odwiedził wraz z gośćmi galowe przedstawienie opery. Opera była widowiskiem niespotykanego luksusu. Łoże wydawały się wystawami przodujących jubilerów. Parkiet tonął w powodzi kąpiących złotem mundurów i galowych strojów dyplomatycznych. Przy wejściu orszaku wybuchła spontaniczna owacja. Trzy akty z różnych dzieł stanowiły program. Saint Sacnsa „Les Barbares”, Vincenta d'Indys „L. Etranger” i Rinaldo, Hahu „La fete chez Therese”. Komponiści sami dyrygowali orkiestrą. Właściwe widowisko stanowiła jednak sala i publiczność.

Następny dzień był poświęcony dobroczynności, wyścigom konnym i wizytom. Zakończył go obiad, wydany przez ministra spraw zagranicznych na rzecz gości.

W ciągu wieczora król oświadczył, że postanowił złożyć w darze rządowi francuskiemu sześć brązowych płaskorzeźb, duża słynnego rzeźbiarza Desjardins. Znajdowały się one niedługo w rezydencji Jerzego III w Kew, skąd przetransportowano je do zamku Windsor. Gdy w swoim czasie przybył do Londynu.

Uroczystości przeminęły. Nadszedł dzień pożegnania i powrotu do zacisznego londyńskiego pałacu. Chociaż odjazd nie obszedł się bez oficjalnej pompy, to jednak krążyła pogłoska, że para królewska pozostała jeszcze w Paryżu, aby zabawić się incognito.

Zamach na Barthou dziełem Niemiec?

Warszawa, 25. 6. (A.) Z Zurychu donoszą, że ukazała się tam sensacyjna książka Wilhelma Herzoga pod tytułem „Barthou”, w której autor oskarża jedno z państw europejskich o inspirowanie zabójstwa króla jugosłowiańskiego Aleksandra i min. Barthou w Marsylii. Autor podkreśla, że w czasie rozprawy sądowej przeciwko zamachowcom, Francja nie mogła opublikować posiadanych dokumentów, ponieważ pociągnęłoby to za sobą konflikt z owym państwem. Herzog łączy zamach marsylski z nocą 30 czerwca 1934 roku w Niemczech, oraz wystąpieniem genewskim ministra Barthou dnia 29 maja 1934 roku, kiedy to rozpoczął on wywierać silny nacisk na Niemcy na forum międzynarodowym i prowadzić politykę zagraniczną, która groziła wewnętrznym załamaniem się reżimu niemieckiego.

Marsz. Graziani w Hiszpanii?

Rzym, 25. 6. PAT. Agencja Stefani komunikuje: Liczne dzienniki cudzoziemskie zamieściły wiadomość jakoby marszałek Graziani odbył podróż do Hiszpanii. Marszałek Graziani w rzeczywistości nigdy nie był w Hiszpanii. Wiadomość podana przez pisma cudzoziemskie jest całkowicie zmyślona.

Chiny pod wodą

Tokio, 25. 6. (R.) Agencja Domei donosi: Powódź, która pozbawiła dachu nad głową przeszło milion Chińczyków w prowincjach Honan i Anhwe obecnie zagraża dolinie rzeki Jangtse. Wojska chińskie, pragnąc powstrzymać posuwanie się wojsk japońskich w kierunku Hankau wzdłuż rzeki Jangtse, zniszczyły obwarowania pod Mahwati na południe od Taihu. Okoliczne miejscowości znajdują się już pod wodą.

mi przyrzekł, że jeżeli uda mu się jeszcze raz wykręcić, poślubi mnie i będzie prowadził uczciwy tryb życia.

Bob wyjął papierosa z ust, pszytknięciem odsunął kapelusz z czoła i milczał.

To więc była rzeczywista Mabel.

Jej ciemne oczy były pełne łez. A więc mogła kochać! Płakać dla mężczyzny!

Bob nie powiedział ani słowa.

Spoglądał na nią długo i osobiście.

Potem pieszczotliwie przesunął ręką po jej czarnych włosach, naciągnął z powrotem kapelusz na czoło i wyszedł.

W domu kazał sobie podać frak i lakiery.

Ubierał się długo i starannie przed dużym lustrem. Szczotką przygładził porządnie włosy na skroniach i wetknął bladobłękitny goździk do butonierki.

Starego służącego, który chciał mu pomóc, poklepał przyjaźnie po ramionach i powiedział mu parę miłych słów. Potem wyprowadził sam wóz z garażu i powoli jechał wśród rozgwieżdżonej, letniej nocy wzdłuż River Side Drive.

W pewnym miejscu, niedaleko brzegu, zatrzymał wóz, wysiadł i oddalił się na kilka kroków od auta.

Czekał, aż wszystko się uspokoi.

Potem wyglądził swoje białe rękawiczki, dobył rewolweru z kieszeni i wpakował sobie kulę w skroń.

W ten sposób znaleziono go leżącego bez życia, na drugi dzień.

Na ustach jego igrał jeszcze uśmiezek, ironiczny i czarujący taki, jakim był za życia.

Znaleziono go z bronią w jednej, a kartką w drugiej ręce.

Na kartce wypisanych było tylko kilka słów:

„To ja popełniłem mord w Park Lane”.

Tylko kwiat w butonierce stracił nieco na świeżości.

Gazety miały swoją sensację.

„Mord rabunkowy w Park Lane został wyświełlony. Zubożony syn milionera sprawcą. Morderca popełnia samobójstwo. Czarny Jack na wolności”.

Tak pisały gazety, drukując nagłówki olbrzymimi literami.

Mabel czytała je na drugi dzień przy śniadaniu i była bardzo wzruszona.

— Myślałam, że chłopak jest do niczego — powiedziała do siebie półgłosem — a tymczasem okazuje się, że miał jednak dobry charakter.

KRAKÓW DO POŁUDNIA

Trzy osoby zginęły od piorunów w okolicy Krakowa

We wsi Kalina Rzędziny gminy Wielko Zagórza pow. miechowskiego podczas burzy, jaka przeszła tam w dniu wczorajszym, piorun uderzył

w stodołę, w której schronili się 65-letni Szymon Manterys i jego wnuk Czesław.

Obaj ponieśli śmierć na miejscu, w

tym samym dniu we wsi Warzyn pow. jędrzejowskiego podczas burzy zabity został uderzeniem pioruna w swym domu Wincenty Grzegorzczak.

Otiara mistyfikacji czy zbiegu okoliczności?

Poważny kupiec pod zarzutem przywłaszczenia 11 złotych

Dziwny los sprowadził na ławę oskarżonych poważnego obywatela, ongiś właściciela sklepu, obecnie kierownika poważnej firmy krakowskiej.

Kupiec ten przechodził pewnego dnia placem Wolnica, gdzie podszedł do niego jakiś mężczyzna, który stanowczym głosem oświadczył „Oddaj mi złodzieju natychmiast 11 złotych!“. Zagadnięty stanął jak wryty, nie wiedząc o co właściwie chodzi. Tymczasem osobnik, który go zaczepił, krzychał coraz głośniejszym głosem, wokół zebrał się tłum, przybierający groźną postawę. W końcu zaczepiony kupiec postanowił ratować się ucieczką, został jednak schwyty i odstawiony na policję.

Tutaj osobnik, który oskarżał go o kra-

dież, podał sensacyjnie brzmiącą historię. Opowiedział on, że kupiec ów spotkawszy go na ulicy, zaproponował mu kupno starego płaszczka. Ponieważ płaszcz ten miał w domu, obaj udali się na ulicę Węglową i tutaj weszli do bramy.

W klatce schodowej kupiec zatrzymał się nagle i oświadczył przybyłemu, że przed kilkoma dniami zmarł jego ojciec, który pozostawił testament, nakazujący rozdzielenie 50 ubogim po trzy złote. Wobec tego sprowadził go do bramy, aby mu dać trzy złote. Mówiąc to, kupiec ów miał wyjąć banknot 20-złotowy i zażądać 17 złotych reszty. Ponieważ jednak towarzysz jego miał przy sobie tylko 11 złotych, kupiec zgodził się i na to, po czym zabrawszy 11 złotych dał mu ban-

knot i szybko się ulotnił. Jak się mężczyzna ów za chwilę przekonał, otrzymał bezwarłociowy banknot niemiecki. Wobec tego natychmiast spotkawszy osobę, przez którą rzekomo został oszukany, zażądał zwrotu 11 złotych.

Nie pomogły żadne perswazyje owego kupca, że nie wie on nic o tej sprawie. Oskarżony o przywłaszczenie 11 złotych stanął przed Sądem Grodzkim i został zasądzony, na 6 miesięcy więzienia.

Obecnie ma się odbyć proces apelacyjny. Oskarżony zawnioskował szereg świadków na okoliczność, że jest zupełnie niewinny, a prócz tego prowadzi dowód, mający wykazać jego alibi w tym miejscu i czasie, kiedy dokonano rzekomego oszustwa.

ZGRZYTY

Rassenschande na ringu

Wyższości rasy złóż dowód
Z murzynem masz się uporać!
Nie zdławi cię bezwarunkowo

— ta czarna zmore...

Wtem — kres hitlerowskiej buty,
Walkę zakończył wnet skandal:
Nock aut — dwie krótkie minuty —
— to Rassenschanda!!

ZMO-RA

Stan zdrowia ofiar katastrofy uległ poprawie

W szpitalu OO. Bonifratrów w Krakowie, przebywają ofiary wczorajszej katastrofy kolejowej w Bieżanowie. Jak się dowiadujemy, stan ich zdrowia uległ w ciągu nocy lekkiej poprawie. Życiu żadnej z ofiar nie zagraża niebezpieczeństwo.

Rewelacyjne wnioski w sprawie „Cara“ na posiedzeniu Komisji

Jak wiadomo, specjalna komisja wyłoniona przez Zarząd Miejski w Krakowie dla zbadania gospodarki w spółce „Caro w latach 1925-32 ma odbyć posiedzenie w nadchodzący poniedziałek, celem powzięcia definitywnych uchwał w tej sprawie.

Wczoraj odbyło się posiedzenie podkomisji,

która na poniedziałkowym posiedzeniu wystąpi z konkretnymi wnioskami. Na wczorajszym posiedzeniu uchwalono szereg wniosków o rewelacyjnej treści. Opublikowanie uchwał po posiedzeniu poniedziałkowym wywoła olbrzymie poruszenie.

Walny Zjazd Delegatów Związku Legionistów

Warszawa 25. 6. (Kabel). Rozpoczynające się dziś obrady Walnego Zjazdu Delegatów Związku Legionistów przyniesić mają zmianę na stanowisku komendanta naczelnego. Na miejsce płk. Koca wybrany ma być mianowicie płk. Ulrych. Ta „zmiana warty“ komentowana jest jako dalszy ciąg ewolucji dzisiejszego reżimu, w której nie małą rolę mogą odegrać sławkowcy. Na zjeździe bowiem rozpatrywana będzie wspólna deklaracja Zw. Legionistów i P. O. W., ustalająca m. in. stosunek tej organizacji do Ozonego. Punkt ten napotyka na pewne trudności ze strony sławkowców, a to pp. Świdzińskiego, Brzęk-Osińskiego i wicemarsz. S. etzla. Deklaracja ma zostać ogłoszona dopiero po obradach P. O. W., które odbędą się, jak wiadomo 27. bm. w Wilnie.

Jutro wyrok w wielkiej aferze łapówkowej w Mielcu

Tarnów 25. 6. (t) Trwająca od poniedziałku dnia 20 bm. wielka i sensacyjna rozprawa karna przed Trybunałem Sądu Okręgowego w Tarnowie na sesji wyjazdowej w Mielcu przeciwko b. kierownikowi sekretariatu Sądu grodzkiego w Mielcu Stanisławowi Wanatowiczowi i 17 współoskarżonym o dokonanie ograniczonych nadużyć — dobiega końca. Ogłoszenie wyroku w tej sensacyjnej sprawie nastąpi w niedzielę dnia 26 bm. w godzinach popołudniowych. Rozprawa toczy się w sali Rady Powiatowej w Mielcu.

Międzynarodowy obóz sportowy w Helsingforsie

W Vierumaki otwarty został w tych dniach międzynarodowy obóz sportowy, w którym udział bierze ok. 600 uczestników, w tej liczbie ponad 400 z zagranicy, mianowicie — Norwegii, Szwecji, Danii, Estonii, Łotwy, Węgier i Niemiec.

TEATR IM. J. SŁOWACKIEGO

Sobota: godz. 8 wiecz.: „Mariella“

ZYDOWSKI TEATR LETNI

Sobota: godz. 4.30 i 8.45 wiecz.: „Potęga miłości“

CYRK STANIEWSKICH

Sobota: Dwa przedstawienia o godz. 4.30 pop. i 8.30 wieczorem.

REPERTUAR KINOTEATRÓW

ADRIA: „Premiera“ i „Rycerze pustyni“.

ATLANTIC: „Ostatnia salwa“ (Käte Nagy, Pierre Richard Willm) i „Bogate biedactwo“ (Shirley Temple)

APOLLO: „Za cudze winy“ (Warner Baxter i Gloria Stuart).

LOPP: „Koniec pani Cheney“.

PROMIEN: „Towarzysze Broni“

STELLA: „Pieśniarz Warszawy“

SZTUKA: „La Havanera“

UCIECHA: „Znachor“ (wznowienie po cenach porankowych).

WANDA: „Jej wielkie przeżycie“ (Narodźny gwiazdy) (J. Gayner, F. March i Adolf Menjou).

WIADOMOSCI SPORTOWE

AWANTURY W SAN PAULO PO PORAZCE BRAZYLI

Donoszą z San Paulo, że po skończonym meczu Brazylii z Włochami o mistrzostwo świata w Bordeaux, w którym jak wiadomo, Brazylijczycy przegrali, wybuchły w San Paulo manifestacje przeciwko arbitrowi szwajcarskiemu, oraz przeciwko Włochom.

Przed redakcją dziennika włoskiego „Fan fulla” zebrały się wielkie tłumy, manifestując przeciwko Włochom i grożąc rozbiciem redakcji. Policja zapobiegła dalszym ekscesom.

Mimo to, miały miejsce dwie poważne po-

tyczki pomiędzy ludnością brazylijską a włoską. W związku z tym miasto patrolowane było przez 10 motocykli, uzbrojonych w karabiny maszynowe.

Centrala policji w San Paulo otrzymała 92 prośby o udzielenie pomocy, a zmotoryzowane patrole w 71 wypadkach wzywane były do uspokojenia awantur ulicznych.

Brazylijscy piłkarze, którzy walczyli niedawno o mistrzostwo świata, zrobili w Paryżu olbrzymie wrażenie swą niedoścignioną techniką. Podobno szereg klubów francus-

kich ubiegać się miał o zdobycie dla swoich barw niektórych graczy brazylijskich, jednak usiłowania te spełzyły na niczym.

Natomiast utrzymują się pogłoski w paryskich kołach sportowych, że dwaj gracze brazylijscy, którzy nie byli wstawieni do reprezentacji Brazylii, lecz grali uprzednio w spotkaniach międzynarodowych, mianowicie Oscar Tarrisi i Jose Perez, przybyć mają wkrótce do Paryża i grać w barwach dwóch klubów francuskich, nazw których prasa nie wymienia.

Pierwsze mecze finałowe o mistrzostwa Polski w szczypiorniaku

W piątek rozpoczęły się w Krakowie zawody finałowe o mistrzostwo Polski w szczypiorniaku. Pierwszego dnia rozegrano dwa mecze.

W pierwszym spotkaniu Cracovia odniosła zdecydowane zwycięstwo nad Ł. K. S. w stosunku 10:5 (5:4). Do przerwy Łodzianie stawiali opór, a po zmianie pół doprowadzili nawet do stanu 5:5, lecz na tym wyczerpali swe siły i oddali inicjatywę Cracovii.

W drugim meczu, zeszłoroczny mistrz Polski — drużyna K. P. W. Poznań — pokonał warszawski A. Z. S. w stosunku 9:4 (5:1). Po-

znaniacy górowali przez cały czas zawodów, zarówno pod względem technicznym jak i taktycznym.

Przed zawodami odbyły się uroczystości otwarcia mistrzostw. Na udekorowany flagami stadion wkroczyły drużyny biorące udział w mistrzostwach. Przy dźwiękach hymnu narodowego podniesiono na maszt flagę narodową.

Warto zaznaczyć, że w drużynie Cracovii w bramce grał Madejski, który jak już podawaliśmy, wstąpił do drużyny piłki ręcznej tego klubu.

Madejski otrzymał zwolnienie z Wisły

i prawdopodobnie zasili drużynę piłkarską katowickiego Dębu.

Jak wiadomo, reprezentacyjny bramkarz Polski Madejski otrzymał w kwietniu br. skreślenie ze swego macierzystego klubu — krakowskiej Wisły i musiałby rok pauzować zanim mógłby grać w barwach innego klubu. W tych dniach, jak się dowiadujemy, Wisła udzieliła Madejskiemu zwolnienia. W Krakowie krążą pogłoski, że Madejski wstąpi do ka-

towickiego Dębu i walczyć będzie w barwach klubu już w nadchodzących rozgrywkach o wejście do Ligi.

Pogłoski te są o tyle prawdopodobne, że Madejski ma otrzymać na Śląsku posadę i w najbliższym czasie ma się przenieść do Katowic.

Puchar Europy środkowej w piłce nożnej

W nadchodzącą niedzielę rozpoczną się rozgrywki piłkarskie o puchar Europy środkowej. O nagrodę tę ubiegać się będą drużyny klubowe Włoch, Węgier, Czechosłowacji, Rumunii i Jugosławii. Zabraknie na starcie Austrii.

Program meczów niedzielnych, w których udział weźmie 16 drużyn, przedstawia się następująco:

W Genui: Genova — Sparta Praga.

W Budapeszcie: Ujpest — Rapid (Buka-

reszt).

W Belgradzie: Belgradsky KS — Slavia (Praga).

W Mediolanie: Ambrosiana — Kwęst (Budapeszt).

W Budapeszcie: Hungaria — Juventus (Włochy).

W Kladno: miejscowe SC — SK Zagrzeb.

W Temesvar: Ripeneja — SC Mediolan.

W Brnie: Zidenice — Ferencvaros (Budapeszt).

Jędrzejowska przeszła do czwartej rundy w Wimbledonie

W piątek, w trzeciej rundzie rozgrywek tenisowych o mistrzostwo Wimbledonu, Jadwiga Jędrzejowska pokonała Angielkę Durlac w dwóch setach 6:1, 6:3. Mistrzostwa teni-
sowe Wimbledonu przyniosły w piątek pierwszą niespodziankę w postaci porażki Jugosłowianina Mitica z Szwajcarem Ellmerem 6:3, 2:6, 5:7, 6:1, 2:6. W ten sposób został wyeli-

minowany pierwszy rozstawiony zawodnik w grupie panów. Więcej szczęścia mieli inni Jugosłowianie. Kukuljevic wygrał z Japończykiem Nakano 6:3, 7:5, 6:8, 6:3, a Punczec pokonał Anglika Olliffa 6:3, 6:3, 6:0.

Poza tym reprezentacyjny gracz angielski, Jones przegrał z Menzlem (Czechosłowacja) 3:6, 4:6, 6:4, 10:8, 5:7.

Motocyklowy wyścig do morza

Dziś, w sobotę dnia 25 bm. wyruszy z Warszawy do Gdyni motocyklowy wyścig do morza, organizowany przez sekcję motorową pocztowego przysposobienia wojskowego. Raid odbędzie się pod flagą Ligi Morskiej i Kolonialnej. Uczestnicy wezmą udział w uroczystościach „Dni Morza” w Gdyni i do Warszawy wrócą dnia 30 bm., przywożąc ze sobą puchar z wodą Bałtyku. Ogółem w wyścigu weźmie udział 41 zawodników. Start nastąpi w sobotę o godz. 14-ej z przed Gmachu Ministerstwa Poczty i Telegrafów przy ul. Wareckiej 15.

Stadion sportowy w Sosnowcu

K. S. „Polonia” przy walcowni zakładów „Hrabia Renard” prowadzi budowę wielkiego stadionu, którego koszt obliczono na 100 tys. zł.

Materiały budowlane i teren pod stadion daje walcownia hr. Renard, a robotników dostarcza magistrat sosnowiecki.

Trybuny stadionu pomieszczą ok. 14 tys. widzów. Stadion ukończony będzie na jesieni rb. i stanowić ma jeden z największych stadionów Zagłębia Dąbrowskiego.

Po mistrzostwach świata w piłce nożnej

W dn. 29 bm. Mussolini przyjmie osobiście piłkarską drużynę Włoch, która zdobyła ostatnio tytuł mistrza świata. Mussolini wręczy piłkarzom medale sportowe i ordery za zasługi na polu sportu. Odznaczenia otrzymają prócz piłkarzy, także i wybitni zawodnicy, oraz działacze w innych dziedzinach sportu. Przede wszystkim odznaczenia przyznane będą wszystkim tym, którzy ustanowili rekordy międzynarodowe i odnieśli poważniejsze zwycięstwa w walkach międzynarodowych.

Ile zarobił Louis?

Jak się okazuje z przeprowadzonych dokładnych obliczeń mecz bokserski Schmelling-Louis przyniósł 1,015.096 dolarów, doliczając sumy otrzymane z radia i filmu.

Po raz siódmy w dziejach boksu amerykańskiego mecz przyniósł przeszło milion dolarów dochodu.

Z wymienionej sumy 803.113 dolarów uzyskano z biletów wstępu, reszta sumy pochodzi z tyt. transmisji radiowej i od wytwórni filmowych.

Mistrz świata Louis otrzymał 321.245 dol., zaś Schmelling 160.622 dol. Ogółem było 72 tys. widzów, z tego płatnych 66.227.